Atbildētāja: Assessorato della Salute della Regione Siciliana

Prejudiciālie jautājumi

1) Vai saskaņā ar EKL 87. un 88. pantu — un šobrīd LESD 107. un 108. pantu — kā arī Eiropas Komisijas Paziņojumu 2000/C 28/02 "Kopienas pamatnostādnes attiecībā uz valsts atbalstu lauksaimniecības nozarē", kas ir publicēts 2000. gada 1. februāra-*Eiropas Kopienu Oficiālajā Vēstnesī*, 2005. gada 22. decembra Sicīlijas reģionālā likuma Nr. 19 25. panta 16. punkta tiesību norma, kurā ir paredzēts: "Lai sasniegtu mērķus, kas ir paredzēti 1989. gada 5. jūnija reģionālā likuma Nr. 12 1. pantā, un ievērojot 2000. gada 23. decembra reģionālā likuma Nr. 32 134. panta regulējumu, ir atļauts izlietot [20 miljonus] euro, lai samaksātu summas, kuras Sicīlijas vietējām veselības aizsardzības struktūrvienībām ir jāmaksā nokauto dzīvnieku, kas bija inficēti ar infekcijas un lipīgām slimībām laikposmā no 2000. līdz 2006. gadam, īpašniekiem, kā arī, lai izmaksātu par šo pašu laikposmu atlīdzības pašnodarbinātiem profesionāliem veterinārārstiem, kas piedalījās rehabilitācijas pasākumos. Šajā punktā norādītajiem mērķiem 2005. finanšu gadā ir atļauts izlietot [10 miljonus] euro (*UPB* 10.3.1.3.2, 417702. nodaļa). Attiecībā uz nākamajiem finanšu gadiem ir jārīkojas saskaņā ar 1999. gada 27. aprīļa reģionālā likuma Nr. 10, ar vēlākajiem grozījumiem un papildinājumiem 3. panta 2. punkta i) apakšpunktu", ir valsts piešķirts atbalsts, kas, tā kā ar to tiek sniegta priekšrocība atsevišķiem uzņēmumiem vai atsevišķiem ražojumiem, kropļo vai var kropļot konkurenci?

2) Vai, kaut arī 2005. gada 22. decembra Sicīlijas reģionālā likuma Nr. 19 25. panta 16. punkta tiesību norma, kurā ir paredzēts: "Lai sasniegtu mērķus, kas ir paredzēti 1989. gada 5. jūnija reģionālā likuma Nr. 12 1. pantā, un ievērojot 2000. gada 23. decembra reģionālā likuma Nr. 32 134. panta regulējumu, ir atļauts izlietot [20 miljonus] euro, lai samaksātu summas, kuras Sicīlijas vietējām veselības aizsardzības struktūrvienībām ir jāmaksā nokauto dzīvnieku, kas bija inficēti ar infekcijas un lipīgām slimībām laikposmā no 2000. līdz 2006. gadam, īpašniekiem, kā arī, lai izmaksātu par šo pašu laikposmu atlīdzības pašnodarbinātiem profesionāliem veterinārārstiem, kas piedalījās rehabilitācijas pasākumos. Šajā punktā norādītajiem mērķiem 2005. finanšu gadā ir atļauts izlietot 10 [miljonus] euro (*UPB* 10.3.1.3.2, 417702. nodaļa). Attiecībā uz nākamajiem finanšu gadiem ir jārīkojas saskaņā ar 1999. gada 27. aprīļa reģionālā likuma Nr. 10, ar vēlākajiem grozījumiem un papildinājumiem, 3. panta 2. punkta i) apakšpunktu", principā var būt valsts piešķirtais atbalsts, kas, tā kā ar to tiek sniegta priekšrocība atsevišķiem uzņēmumiem vai atsevišķiem ražojumiem, kropļo vai var kropļot konkurenci, tomēr var tikt uzskatīta par saderīgu ar EKL 87. un 88. pantu — un šobrīd ar LESD 107. un 108. pantu — ņemot vērā apsvērumus, kuri lika Eiropas Komisijai ar 2002. gada 6. decembra Lēmumu C (2002) 4786 saskaņā ar nosacījumiem, kas ir izklāstīti Eiropas Komisijas Paziņojumā 2000/C 28/02 "Kopienas pamatnostādnes attiecībā uz valsts atbalstu lauksaimniecības nozarē", kas ir publicēts 2000. gada 1. februāra*Eiropas Kopienu Oficiālajā Vēstnesī*, atzīt līdzīga satura tiesību normas, kas ir iekļautas Sicīlijas reģionālā likuma Nr. 40/1997 11. pantā un reģionālā likuma Nr. 22/1999 7. pantā, par saderīgām ar EKL 87. un 88. pantu?

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2019. gada 19. februāra iesniedza Corte suprema di cassazione (Itlija) — Presidenza del Consiglio dei Ministri/BV

(Lieta C-129/19)

(2019/C 182/19)

Tiesvedības valoda — itāļu

Iesniedzējtiesa

Corte suprema di cassazione

Pamatlietas puses

Prasītāja: Presidenza del Consiglio dei Ministri

Atbildētāja: BV

Prejudiciālie jautājumi

Tiesai tiek lūgts paskaidrot [īpašos pamatlietas apstākļos: saistībā ar zaudējumu atlīdzības prasību, ko Itālijā pastāvīgi dzīvojošā Itālijas pilsone iesniedza pret valsti — likumdevēju — par Padomes Direktīvā 2004/80/EK (2004. gada 29. aprīlis) "par kompensāciju noziegumos cietušajiem" ([1]), paredzēto pienākumu un it īpaši tās 12. panta 2. punktā paredzētā dalībvalstu pienākuma līdz 2005. gada 1. jūlijam (saskaņā ar tās 18. panta 1. punktu) ieviest vispārēju kompensāciju sistēmu, kas ir piemērota, lai nodrošinātu samērīgu un taisnīgu atlīdzinājumu cietušajiem visu vardarbīgo un tīšo noziegumu (tostarp seksuālās vardarbības noziegumā, kurā ir cietusi lietas dalībniece) gadījumos, ja tieši atbildīgās personas nevar nodrošināt nodarīto zaudējumu pilnīgu atlīdzinājumu, neīstenošanu un/vai nepareizu, un/vai nepilnīgu īstenošanu]:

1) vai — saistībā ar situāciju, kad valsts tiesību sistēmā ir ar nokavēšanos (un/vai nepilnīgi) īstenota Padomes Direktīva 2004/80/EK (2004. gada 29. aprīlis) "par kompensāciju noziegumos cietušajiem", kas nav *self executing* [tieši iedarbīga], attiecībā uz direktīvā paredzētās tādas kompensāciju sistēmas ieviešanu vardarbīgos noziegumos cietušajiem, kura paredz dalībvalsts atbildību pret pārrobežu tiesību subjektiem, kuriem vienīgiem ir adresēta minētā direktīva, saskaņā ar principiem, kuri ir noteikti Tiesas judikatūrā (tostarp spriedumos "*Francovich*" un "*Brasserie du Pecheur un Factortame III*") — Eiropas Savienības tiesībās ir prasīts paredzēt analogu dalībvalsts atbildību pret tiesību subjektiem, kuri nav pārrobežu tiesību subjekti (tātad, pastāvīgi dzīvojošiem tiesību subjektiem) un kuri nebūtu no direktīvas īstenošanas izrietošo priekšrocību tiešie saņēmēji, bet, lai novērstu vienlīdzības/nediskriminācijas vienas tiesību sistēmas (Eiropas Savienības tiesību sistēmas) ietvaros principa pārkāpumu, tiem bija jāsaņem un tie varētu saņemt kompensāciju — ja direktīva tiktu īstenota savlaicīgi un pilnībā — paplašinot pašas minētās direktīvas lietderīgo iedarbību (proti, minēto kompensāciju sistēmu)?

Ja atbilde uz iepriekšējo pirmo jautājumu ir apstiprinoša:

2) vai kompensācija tīšos, vardarbīgos noziegumos (un it īpaši Itālijas Kriminālkodeksa 690.-*bis* pantā paredzētajā seksuālās vardarbības noziegumā) cietušajiem, kas ir paredzēta Iekšlietu ministra 2017. gada 31. augusta Dekrētā (kas ir pieņemts saskaņā ar 11. panta 3. punktu 2016. gada 7. jūlija Likumā Nr. 122 [Noteikumi par Itālijas pienākumu, kas izriet no dalības Eiropas Savienībā, izpildi — Eiropas likums 2015.–2016.], ar vēlākajiem grozījumiem, [kas izdarīti ar 2017. gada 20. novembra Likuma Nr. 167 6. pantu un ar 2018. gada 30. decembra Likuma Nr. 145 1. panta 593.–596. punktu]) kā "fiksēta summa 4800 EUR apmērā" var tikt uzskatīta par "taisnīgu un samērīgu kompensāciju cietušajiem", īstenojot Direktīvas 2004/80 12. panta 2. punkta prasības?

([1]) Padomes Direktīva 2004/80/EK (2004. gada 29. aprīlis) par kompensāciju noziegumos cietušajiem (OV 2004, L 261, 15. lpp.).

Apelācijas sūdzība, ko 2019. gada 15. februārī Eiropas Komisija iesniedza par Vispārējās tiesas (trešā palāta) 2018. gada 13. decembra spriedumu lietā T-743/16 RENV CX/Komisija

(Lieta C-131/19 P)

(2019/C 182/20)

Tiesvedības valoda — franču

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzēja: Eiropas Komisija (pārstāvji: *G. Berscheid, T. S. Bohr, C. Ehrbar*)